

godina XXVII • broj 4 • Split 1992

IN MEMORIAM

MONS. DR. PETAR ŠOLIĆ,

pomoćni biskup Nadbiskupije splitsko-makarske

Teško se opraštati i u slučaju običnih ljudskih rastanaka, ako su to rastanci na duži rok, a kamoli kad se neki prijatelj, kolega, subrat zauvijek preseli u vječnost, i to iznenada, zdrav i u naponu snage, usred neumorne djelatnosti, pun planova za budućnost. Upravo tako nas je ostavio don Petar (nastavili smo ga oslovljivati tim jednostavnim "don" i poslije njegova biskupskoga ređenja).

Čitateljima *Crkve u svijetu* njegovo ime nije nepoznato, jer je niz godina bio jedan od najvjernijih suradnika naše revije. U ovoj tužnoj prigodi prisjećamo se najosnovnijih podataka iz njegova života i rada. Rodio se podno planine Svilaje u selu Sutini, župa Neorić, 5. lipnja 1948. Osnovnu školu svršio je u rodnoj župi. Privrženost vjeri, kršćanskoj pobožnosti, želju za boljim upoznavanjem vjere pokazivao je već u dječaćkim godinama, u vremenu kad je to i od djece tražilo posebnu hrabrost. Ondašnji školski ravnatelj u Neoriću zabranjivao je dječima odlazak na vjeronauk, naprosto ih je poslije škole silom tjerao kući. Petar je bio predvodnik hrabrih koji se nisu dali otjerati, pa ga je taj nasilnik porugljivim tonom prozvao "biskupom". Gimnaziju je završio u splitskom sjemeništu g. 1967. Poslije obvezne vojničke službe (Šabac - Srbija), kao darovit i marljiv dak, poslan je na daljnje školovanje u Rim, gdje je kao pitomac Rimskoga sjemeništa završio bogoslovne nauke na Papinskomu lateranskom sveučilištu. Za svećenika je zaređen u Neoriću 7. srpnja 1974. Poslije toga je kao pitomac Hrvatskoga papinskog zavoda sv. Jeronima u Rimu specijalizirao moralnu teologiju na Alfonzijanskoj akademiji spomenutoga rimskog sveučilišta, gdje je postigao doktorat iz moralnoga bogoslovlja g. 1977. Obranio je disertaciju pod naslovom: *Kršćanski duhovni život. "Tri razdoblja nutarnje-ga života" R. Garrigou-Lagrangea u sučeljenju s naukom II. Vatikanskog koncila.*

Nakon povratka u domovinu preuzeo je odgojiteljsku službu u Nadbiskupskom sjemeništu (duhovnik), a godine 1980. primješten je na istu

službu u Centralnom bogoslovnom sjemeništu u Splitu. Uz tu osnovnu službu, koju je vršio sve do konca ak. god. 1991/92, vršio je i razne druge. Bio je promicatelj društva svećenika klanjalaca, promicatelj svećeničkih zvanja, član raznih nadbiskupskih vijeća, sudac Crkvenoga interdijecezanskoga suda II. stupnja. Od g. 1984. do 1986. okupljao je i duhovno vodio u crkvi sv. Filipa katoličku mladež, te u nekoliko navrata organizirao ljetne višednevne susrete za veći broj mladića i djevojaka iz raznih krajeva Hrvatske. Time se zamjerio ondašnjim komunističkim vlastima, pa je zbog jedne bezazlene rečenice izrečene u propovijedi u Sinju bio i suđen na uvjetnu kaznu. Na splitskoj Teologiji, afilliranoj Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu, počeo je predavati kao asistent g. 1980, a nastavio kao docent pri grupi moralne teologije (od g. 1985) i izvanredni profesor (od g. 1990). U ak. god. 1986/87. i 1991/92. vršio je dužnost prorektora. Predavao je moralnu teologiju i na splitskomu Institutu za teološku kulturu, odnosno Teološko-katehetskom institutu, a bio je i jedan od predavača na povremenim zaručničkim tečajevima. Tijekom više godina bio je vjeroučitelj trećega razreda sjemenišne gimnazije. Začudo uz savjesno vršenje tolikih zahtjevnih službi uspijevao se ozbiljno baviti svojom znanstvenom bogoslovnom disciplinom, pa je s toga područja objavio niz zapaženih članaka, najviše upravo u *Crkvi u svijetu*.

Pomoćnim biskupom Splitsko-makarske nadbiskupije imenovao ga je papa Ivan Pavao II. 14. prosinca 1991, koji ga je i zaređio za biskupa u bazilici sv. Petra u Rimu 6. siječnja 1992. Od 23. siječnja 1992. vršio je službu generalnoga vikara. Svu tu mnogostruku djelatnost iznenada je prekinuo prometni udes, koji ga je 6. prosinca 1992. zadesio na putu iz Splita u mjesto Otriće, u neretvanskom dekanatu, gdje je na opasnoj krivini pred samim ulazom u Ploče smrtno stradao. On je, istina, "otišao na bolje", kako je to običavao reći nezaboravni don Marko Stanić, nekadašnji vjeroučitelj i duhovni vođa splitke katoličke mladeži, a poslije u komunističko doba župnik i sjemenišni odgojitelj. Preselio se u vječni život. Tješimo se činjenicom da njegov poletni, uporni i sustavni rad na duhovnoj obnovi našega naroda nije bio uzaludan, te da će i poslije njegova odlaska biti plodonosan.

Slavko Kovačić